

Kominík

Pavel Dobeš

- A** **E7**
1. Vysoko nad střechemi, kde jen vítr fičí,
A
než vyvine rychlost a letí do světa,
E7
vysoko tam nad námi, kde komíny se tyčí,
A
tam kominík Magnusek je štětkou vymetá.
D **A**
R: Oči modré, hluboké jak Jadran,
E7 **A**
vercajk, šaty, účes - černý havran,
D **A**
a když jdou kolem holky z fabriky, aha,
E7 **A E7 A**
a musejí si držet knoflíky.
A **E7**
2. Ve městě je čisto, jasno, nikde žádná špína,
A
nejčastější slovesa jsou "prosím", "děkuji",
E7
všude kolem spousta barev, každá z nich je jiná,
A
a lidé, ti si cestou z práce píseň notují.
D **A**
R: Oči modré, hluboké jak Jadran,
E7 **A**
vercajk, šaty, účes - černý havran,
D **A**
a když jdou kolem holky z fabriky, aha,
E7 **A E7 A**
a na blůzkách si drží knoflíky.
A **E7**
3. Jednou ale nepřišel, a když už se to táhlo,
A
město se jen trpělivě v sazích dusilo,
E7
s lidmi se to za tu dobu povážlivě nahlo,
A
nic nad nimi vyššího teď už nebylo.
D **A**
R: Žádné oči hluboké jak Jadran,
E7 **A**
žádné šaty, účes a la černý havran,
D **A**
a když kolem šly holky z fabriky, aha,
E7 **A E7 A**
už neměly proč držet knoflíky.
4. Magnusek si totiž poslal pro pivo
a kominické řemeslo hodil na skobu,
vzal do ruky majzlík a první kladivo
a začal nutit kameni svoji podobu.
R: Pohled, co by připomínal Jadran,
účes, kterej měl jen on a havran,
a než by pořád chodil po střeše, aha,
tak že prej si svůj pomník vyteše.

5. Začly chodit delegace lidí z okresu,
on k nim takto hovořil na jejich adresu:
"Puškin, Goethe, Kozina i Jiří z Poděbrad,
každý z nich už dávno má svůj pomník někde stát."

R: "Každý má svou sochu na okrasu,
i Masaryk ji míval svého času,
a já, že jsem jen kominík, aha,
tak žádnou sochu neměl bysem mít."

6. Toť se ví, že úředníci dali by ho do klády,
kterou mají k dispozici pro takové případy,
nechtěli však ublížit, nechtěli bejt špatní,
chtěli jenom posoudit, zda je to adekvátní.

R: Naštěstí měl každý vedle sebe
čtyři příslušníky PS VB,
takže mnohem dřív, než řekli "švec", aha,
a za Magnuskem zavřela se klec.

7. Magnusku, ty šílenče, ty notorický cvoku,
pročs' nepřiznal, že ti v hlavě šibuje,
vždyť kdo si staví pomníky, je lidem sazí v oku
a nikdo už ho k ničemu nepotřebuje.

R: Nemusel jsi sedět bez příčiny
v nejsmutnějším rohu náměstí,
ten pomník by ti postavili jiní,
vždyť chodili si k tobě pro štěstí.

R: [: Svět se točí, nezná dovolenou,
malým, velkým, všem je akorát,
i holky z města brzy zapomenou,
že mohly by si něco tajně přát. :]